

вратата хлопна и влѣзе засмяна баба Цоцолана. Води Дяволина.

— Ела тука, лели, — кротко му говори и съ ржка посегна, долапа отвори. — Вчера леля купи печенички ядки. Ахъ, колко сж сладки!

И тя поотхлупи новата котия. . . Но мишката скочи, бабата изписка, ядкитѣ захвърли, далече отскочи. Дяволинъ изплака. Впусна се Котана, въ долапа затрака. Баба Цоцолана отъ страхъ не знай де е, въ пазвата си плюе и чакъ на кревата тича да се крие. . . А азъ до тогава все мислѣхъ, Смѣхурко, че тазъ едра баба страхъ шо е не знае. Мислѣхъ, че не може никой я уплаши.

Сега една мишка туй чудо направи! Сърце патиланско не може да трае. Смѣхътъ ме задави и азъ се изкискахъ.

Баба Цоцолана сякашъ това чака. Право отъ кревата рипна съ двата крака и хукна къмъ мене. Но азъ не съмъ глупавъ — избѣгахъ навреме и скрихъ се въ долапа подъ миша закрила.

Баба Цоцолана, далечъ отъ долапа, сърдита застана и съ очи ме стреля, ала да пристѣпи къмъ мене не смѣе. Тя ме гледа, гледа, па взе да се смѣе. . .

После й омина, и безъ бой се мина.

Та така, Смѣхурко. За чудо голѣмо, изпати си само баба Цоцолана, а твой Патиланчо нетупанъ остана.

Поздравъ най-сърдеченъ!

Твой приятель вѣченъ:

Весель Патиланчо.

